

Când ceva bun duce la ceva rău

DE CE NU SE VEDE NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ PROPRIE?

În general, cei care Îl urmează pe Cristos afirmă totala depravare a ființelor umane și neprihănirea lui Cristos Salvatorul, pe care o primim prin credință. Cu toate acestea, în practică, noi, creștinii, negăm aceste adevăruri și tindem spre neprihănirea noastră proprie. În biserica primară, apostolul Pavel a avut mult de luptat ca să prevină distrugerea Evangheliei prin ținerea Legii. Dar când problema mântuirii prin har părea rezolvată (Fapte 15) s-a născut sfințirea prin ținerea Legii (Galateni 3:3).

Fisura fatală a fariseismului este neprihănirea proprie. Aceasta stă la pândă chiar sub suprafața sufletelor noastre evanghelice, dar noi nu o vedem! De ce? Probabil pentru că trăim vieți atât de bune, încât căutăm păcatul numai în locurile greșite! Ne acordăm doar la simbolurile exterioare ale bunătății, însă ne scapă simptomele interioare ale răutății.

În prezent, Duhul Sfânt este la fel de dornic ca și Isus altădată ca să ne deschidă ochii pentru a ne vedea neprihănirea proprie. Cu toate acestea, avem unele pete oarbe. Suntem orbiți de societate, de moralitate, de religie și de cunoaștere.

În primul rând, suntem orbiți de societate. Deoarece noi, creștinii, ne implicăm în susținerea cauzelor bune mai mult decât majoritatea oamenilor din cultura noastră, putem afirma în mod legitim că preocuparea noastră socială este superioară preocupării multora. Acest lucru ne poate orbi și ne împiedică să vedem semințele subtile ale neprihănirii proprii care încolțesc în sufletele noastre. Fiind oameni buni în general, fariseii erau de obicei bine văzuți în societate (Luca 16:15). Când ne comparăm cu colegii

noștri și apărem într-o lumină favorabilă, credem că suntem bine.

În al doilea rând, suntem orbiți de moralitate. Fundamental, creștinii sunt oameni respectuoși, care păzesc legea și dau dovadă de o moralitate lăudabilă. Totuși, cei care trăiesc vieți bune din punct de vedere moral pot fi orbiți să creadă că de fapt îndeplinesc cerințele sfinte ale lui Dumnezeu. Dacă neprihănirea este definită în termenii comportamentului public, este posibil, chiar probabil, ca oamenii religioși să se convingă de faptul că respectă într-adevăr Legea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Isus a arătat faptul că fariseii „țineau“ Legea doar pentru că o abordau destul de superficial.

În al treilea rând, suntem orbiți de religie. Dacă religia poate fi definită de ceea ce credem și de cum ne comportăm, atunci este posibil să ne convingem că suntem oameni de succes, în termeni religioși. Fariseul despre care vorbește Domnul Isus în Luca 18:11-12 se credea neprihănit pentru că era religios; cu alte cuvinte, făcea fapte religioase și evita comportamentul nereligios. Sistemul lui religios l-a convins că fiecare păcat are o soluție și că activitatea lui religioasă Îl mulțumește pe Dumnezeu. Dar religia lui, deși a reușit să producă un comportament bun în exterior, nu i-a transformat inima. Religia ne poate orbi și împiedica să ne vedem depravarea personală.

În al patrulea rând, suntem orbiți de cunoaștere. Cunoștințele biblice pot masca conștiința depravării noastre. Cunoașterea Scripturilor îi impresionează pe oameni și le lasă impresia (deseori falsă) că noi avem o relație strânsă cu Dumnezeu. Unul dintre pericolele care însoțesc deprinderile excelente în ce privește relația noastră cu Biblia este gândul că Îl cunoaștem pe Dumnezeu datorită faptului că Îi cunoaștem Cuvântul. Însă legătura nu

Extras din cartea
Fariseii vechi și noi
225 X 115 mm, 22 RON
Editura Colegiului Biblic

Est European,
Oradea, Str. Țepeș Vodă, nr. 26,
cod 410513, tel 0259 477099,
0359410508,
proflorin@cbee.ro,
eebc@rdslink.ro,
www.cbee.ro.

Editura CBEE vă face o
ofertă specială pentru cartea
”Fariseii vechi și noi”.
Cumpărând o carte, preț 22
RON, primiți cadou cartea
”Biserica dătătoare de viață”!

este atât de directă. De-a lungul istoriei, puțini oameni au stăpânit mai bine Cuvântul lui Dumnezeu ca fariseii. Cu toate acestea, ei nu L-au recunoscut pe Dumnezeu întrupat, care trăia în mijlocul lor.

LUMINILE DE AVERTIZARE ALE NEPRIHĂNIRII PROPRII

Prin urmare, care sunt indiciile subtile care trădează condiția ascunsă a inimii noastre? Anumite tulburări în sufletul nostru, asemenea ledurilor de avertizare de pe bordul unei mașini, ne pot ajuta să ne identificăm atitudinile cauzate de neprihănirea proprie. De fapt, în mai multe întâlniri pe care le-a avut cu fariseii, Isus a scos în evidență luminile de avertizare care indică atitudini de neprihănire proprie din viața noastră.

Avertismentul nr. 1: O atitudine disprețuitoare față de alții

Mă compar pe mine însumi cu alții și mă uit de sus la cei care nu trăiesc la fel cum trăiesc eu? Desigur, tot timpul! Această tendință de a compara neprihănirea mea cu a altora este prezentă în fiecare om. Orice aspect al disprețului față de alții este un semn grăitor al neprihănirii proprii ascunse.

Isus a spus pilda vameșului și a fariseului pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți și disprețuiau pe ceilalți (Luca 18:9). Acest dispreț este un semn al neprihănirii proprii. Cum îi privim pe păcătoșii care nu sunt ca noi și pe sfinții care au dat-o în bară? Ne bucurăm fără să ne dăm seama de fărădelegea lor și de rușinea lor? Credem subtil că noi nu avem cum să ajungem la nivelul lor de depravare și că ei au puține șanse să atingă nivelul nostru de bunătate? Suntem mândri de felul în care am reușit să evităm păcatul și de realizările noastre?

Avertismentul nr. 2: Un sentiment superficial al iertării

Cât de adânc și bine dezvoltat este sentimentul meu referitor la iertarea lui Dumnezeu? Acest simț subiectiv este un alt simptom grăitor referitor la nivelul meu de neprihănire proprie. Conștiința personală a iertării lui

Cu câțiva ani în urmă, un lider creștin stătea în biroul directorului unui colegiu, adunându-și gândurile chiar înainte de a ieși pentru a ține cuvântarea de început de an. Un membru al bordului de conducere al colegiului era și el în birou și încerca să închege un dialog cu musafirul. În final, a trântit o întrebare.

„Dacă Satan ar vrea să te abată de pe cale, cum ar face-o?”

Cel care urma să țină cuvântarea a făcut o pauză, surprins de o astfel de întrebare. „Păi, nu știu cum ar face acest lucru”, a început el în cele din urmă, „dar știu cum nu o va putea face niciodată”.

„Satan nu mă va prinde niciodată într-o problemă de relații personale sau de imoralitate. Pur și simplu nu poate. Sunt prea puternic în acel domeniu. Am făcut tot ceea ce trebuia în căsnicia și familia mea. Am făcut o știință din aceasta. Am scris despre ea. Am o căsnicie minunată. Prin urmare, este posibil să mă prindă cu mândrie, poate cu aroganță, mă poate prinde în sute de alte feluri, dar există acest mod în care nu mă poate prinde niciodată.”

După câțiva timp, liderul a căzut în păcat într-un domeniu moral...

Acest lider a crezut în depravarea inimii umane, a predicat și a scris despre aceasta. Cum a ajuns să creadă că este imun la anumite tipuri de păcat? Trebuie că nu mai este conștient de sine însuși, m-am gândit eu. Cum poate fi atât de orb în ce privește potențialul pentru rău care există în propria-i ființă?

De atunci am descoperit răspunsul la această întrebare: El a ajuns orb față de potențialul său de a păcătuși în același fel în care noi suntem orbi față de al nostru! Prea adesea, suntem orbi la realitatea acestuia sau încercăm să îl acoperim; admitem răul din noi abia când suntem obligați de greșelile noastre.

Dumnezeu va avea un impact profund asupra nivelului neprihănirii proprii. Reacția noastră față de păcătoși, în special față de cei care ne-au greșit nouă, reprezintă un instrument excelent de verificare a neprihănirii proprii potențiale din inima noastră.

Într-o zi, Isus a acceptat invitația la cină făcută de un fariseu (Luca 7:36-50). O femeie păcătoasă din cetate a apărut neinvitată acasă la fariseu și s-a dat în spectacol spălând picioarele lui Isus cu lacrimile ei și ungându-le cu mir. Fariseul, îngrozit de ceea ce se petrecea acolo, și-a zis în sinea lui că Isus nu poate fi un om sfânt; dacă ar fi fost, ar fi știut cât de păcătoasă era acea femeie. Isus, care cunoștea gândurile fariseului, a spus o întâmplare despre un creditor și doi datornici. Deoarece niciunul dintre datornici nu putea plăti, creditorul a iertat datorniile amândurora, una mare și cealaltă relativ mică. Apoi Isus l-a întrebat: „Care dintre cei doi îl va iubi mai mult pe creditor?”

„Cel căruia i s-a iertat mult”, a

spus fariseul Simon. Isus a lădat înțelegerea lui Simon privitoare la iertare, dar apoi i-a arătat cât era de orb când era vorba de aplicarea personală a acestei înțelegeri. Ultimele cuvinte adresate lui Simon au fost: „Dar cui i se iartă puțin, iubește puțin” (v. 47). Există o legătură strânsă între sentimentul nostru referitor la iertarea lui Dumnezeu și profunzimea dragostei noastre pentru El și, așa adăuga eu, nivelul neprihănirii noastre proprii.

Tindem să nu vedem adâncimea depravării noastre. Bunătatea noastră, bogăția noastră, abilitatea noastră de a controla multiplele aspecte ale vieții noastre, înclinația noastră de a găsi scuze care să ne mulțumească, dar care să fie incorecte, de a da vina pe alții și de-a ne justifica, concentrarea asupra păcatelor particulare în loc să ne concentrăm asupra păcatului în sine toate contribuie la o conștiință superficială a nevoii noastre critice după iertarea lui Dumnezeu.

Trebuie să-i iertăm pe cei care ne-au

(continuare în pag. 20)

(urmare din pag. 19)

greșit, dar nu ca niște dictatori mărinimoși, care privesc de sus în jos, ci mai degrabă ca niște oameni la fel de păcătoși, care privesc de jos în sus.

Avertismentul nr. 3: O înțelegere greșită a harului și a corectitudinii

Cum reacționez atunci când lucrez din greu și sunt ignorat, pe când cei care merită mai puțin sunt răsplățiți și promovați? Corectitudinea este o noțiune pe care o învățăm timpuriu în viață; de fapt, acesta este unul din simțurile cele mai bine dezvoltate ale copilului. O exclamație pe care o aud des, ca tată, este aceasta: „Nu-i corect!“. Din profunzimea sufletului copiilor, ceva se ridică împotriva nedreptății percepute, în special din partea părinților. De ce se întâmplă acest lucru? De ce copiii (și adulții) reacționează atât de îndărjiți când li se pare că nu primesc ceea ce merită sau că sunt tratați mai puțin plăcut decât alții? Toți avem un simț înăscut al interesului propriu și al corectitudinii pe care încercăm să le protejăm cu orice preț. Pretindem cel puțin același tratament.

Dar harul și corectitudinea nu se potrivește. Harul prin definiție este nedrept. Har înseamnă a oferi favoare celui care nu o merită. Observă cu atenție ce s-a întâmplat în sufletul „superiorului“ frate mai mare atunci când fiul mai mic, fiul risipitor, s-a întors și tatăl în vârstă, plin de compasiune, a dat un ospăț (Luca 15:11-32). Fratele mai mare s-a simțit ofensat. Tot veninul păzit cu strășnicie în sufletul său l-a vărsat asupra tatălui său. El nu se putea bucura împreună cu cei care se bucurau. Harul pe care tatăl l-a arătat fiului plecat de acasă a scos la suprafață otrava neprihănirii proprii a fiului mai mare.

O plângere asemănătoare s-a auzit atunci când cei care au investit puțin timp și efort au primit aceeași plată ca și cei care au lucrat mai mult și au jertfit mai mult. „Nu-i drept!“ au spus aceștia din urmă. Isus a spus o pildă despre harul exprimat în activitățile obișnuite din cultura Lui (Matei 20:1-16). Unii dintre lucrătorii viei care au lucrat numai o oră au fost plătiți la fel ca și cei care au muncit toată ziua. Cei care au lucrat toată ziua au strigat: „Nu-i drept!“.

Observă cu atenție când scoate inima ta acest strigăt. Atunci s-ar putea ca Dumnezeu să-ți ofere oportunitatea să arunci o privire asupra neprihănirii proprii din inima ta.

Ne convine să uităm că: „*Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebniți. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar*“ (Romani 3:10-12).

Avertismentul nr. 4: O concepție nesănătoasă despre eșec

Cum reacționez când eșuez sau când sunt dat în vileag ca păcătos? În pilda vierilor (Matei 21:33-46), Isus a afirmat implicit că fariseii vor fi implicați în executarea Lui iminentă. Isus i-a înfățișat pe farisei prin cei care plănuiau să-l omoare pe fiul proprietarului viei, precum și prin cei care au respins piatra din capul unghiului. Pilda era un avertisment serios, al cărui scop era să producă pocăință. Dar fariseii, în loc să considere mustrarea ca un avertisment și să se întoarcă la Dumnezeu, s-au întors împotriva Domnului și au încercat să Îl aresteze (v. 45-46). Dezvăluirea inimilor lor nu a produs pocăință, ci răzbunare; nu strigăte prin care să ceară milă, ci strigăte care cereau moartea.

Ce facem noi când suntem descoperiți, când eșuăm sau când se află ce am făcut? Cădem cu fața la pământ înaintea lui Dumnezeu sau îl atacăm pe proroc?

Totuși, este nevoie de un avertisment în legătură cu modul în care reacționăm față de păcatul și eșecul personal: poate exista o zdrobire nesănătoasă și o umilință falsă. Nu trebuie să punem accentul pe depravarea umană, așa cum fac unii, până acolo încât neagă demnitatea rezultată din faptul că am fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și contestă vrednicia de a fi obiectul jertfei lui Cristos pe cruce. O astfel de abordare este un fals religios al adevăratei lucrări a lui Dumnezeu.

CUM A ATACAT ISUS NEPRIHĂNIREA PROPRIE

Învățătorul, Domnul Isus, S-a priceput de minune în a demasca neprihănirea proprie. Celor care au înțeles gravitatea bolii lor spirituale, El S-a grăbit să le ofere har și iertare (Matei 9:9-13; Luca 19:1-10; Ioan 4:1-42). Dar pe cei care credeau că sunt sănătoși spiritual (Matei 9:12-13), i-a împins spre zdrobire, primul principiu și ingredientul indispensabil al neprihănirii adevărate (Matei 5:3). Isus i-a iubit mult prea mult ca să nu le deschidă ochii pentru a vedea că erau bolnavi. Două pasaje binecunoscute din Evanghelie demonstrează felul în care Isus a confruntat neprihănirea proprie a oamenilor religioși: Pilda bunului samaritean (Luca 10.25-31) și Pilda vameșului și a fariseului (Luca 18.9-14).

Uneori biserica ajunge să promoveze un pelerinaj spiritual al faptelor. Astfel în Anglia, pe piatra de mormânt a lui John Berridge se poate citi un epitaf revelator. Timp de douăzeci și șase de ani Berridge a fost un credincios care a încercat să fie plăcut lui Cristos prin faptele sale bune. Iată un fragment din acest epitaf:

Aici zac rămășițele pământesti ale lui John Berridge, fost vicar al Everton-ului...

Am fost născut în păcat, în februarie 1716.

Am rămas ignorant privitor la starea mea de om căzut până în 1730.

Am trăit mândru, bazându-mă pe credință și fapte pentru mântuire până în 1754.

Am devenit vicar al Everton-ului, 1755.

Am alergat la Isus, ca singurul meu adăpost, 1756.

Am adormit în Cristos, în data de 22 ianuarie 1793.

Cel mai bun mijloc de a ne vedea pe noi exact așa cum suntem în realitate nu este compararea cu alții sau introspecția morbidă, ci făcându-ne timp pentru a avea părtașie cu Dumnezeu. Când ne vedem pe noi înșine așa cum suntem în realitate, avându-L pe Isus ca model, mândria nu mai are loc!

Trebuie să-i iertăm pe cei care ne-au greșit, dar nu ca niște dictatori mărinimoși, care privesc de sus în jos, ci mai degrabă ca niște oameni la fel de păcătoși, care privesc de jos în sus.

Câteva roade pozitive ale înfruntării propriei neprihăniri

Rodul nr. 1: Neprihănirea lui Cristos

Înțelegerea lipsei noastre de neprihănire este principala cale pentru a primi neprihănirea lui Cristos. Vorbind unui fariseu, Isus a spus: „oricine se smerește, va fi înălțat“ (Luca 18:14). Dumnezeu este aproape de cei care știu că au nevoie de mila Lui și Îi cer ajutorul. Cei care înțeleg adâncimea depravării lor, apreciază și înălțimea dragostei lui Dumnezeu (Luca 7:47).

Rodul nr. 2: Milostenia

Experimentarea harului lui Dumnezeu face să crească rodul milosteniei. Înțelegerea harului lui Dumnezeu ne motivează să fim plini de compasiune pentru alții. Devenim oameni ai milei în loc să fim oameni disprețuitori, având o dragoste pentru har, care este superior legii. Încetăm să-i judecăm pe alții fără ca mai întâi să ne fi cercetat pe noi înșine (Matei 7:1-5). Astfel suntem calificați să facem cu blândețe lucrarea spirituală de restaurare a fraților căzuți (Galateni 6:1).

Rodul nr. 3: Libertatea

Siguranța dragostei necondiționate a lui Cristos ne eliberează de frica de oameni. Astfel, tu și eu putem spune adevărul despre noi înșine și să ne asumăm riscul de dragul Lui.

Dumnezeu cunoaște toate lucrurile și, cu toate acestea, ne bucurăm de dragostea Lui necondiționată și prețioasă. De aceea, putem să nu fim stânjeniți de umanitatea noastră și suntem liberi să ne admitem eșecurile, pentru că nu avem nimic de ascuns, nimic de dovedit și nici o pretenție de susținut.

Rodul nr. 4: Încrederea

Aceasta poate suna ca o contradicție de termeni: Cum poate o persoană zdrobită să aibă încredere? Zdrobirea care ne conduce la Dumnezeu are ca rezultat un sentiment de încredere și nu târârea în autocondamnare. În Romani 8, apostolul Pavel pare să găsească acest duh de încredere după ce s-a luptat cu adâncimile păcatului său în Romani 7. Un armăsar iute, care fuge liber prin pustie

nu aduce niciun beneficiu nimănui. Dar acel armăsar, dresat și adus sub control de un dresor iscusit, aleargă cu un scop, având o încredere proaspătă și un impact mai mare. Tot așa, noi ne atingem potențialul maxim real abia când ne supunem Creatorului nostru.

Rodul nr. 5: Siguranța

Când ne confruntăm cu ceea ce este mai rău legat de noi înșine și primim acceptarea lui Dumnezeu, găsim sursa siguranței noastre. Dumnezeu nu ne respinge! El știe totul despre noi: păcatele noastre secrete, motivațiile noastre invidioase, gândurile noastre nerostite. El cunoaște totul și totuși ne iubește. Înțelegerea acestui adevăr ne oferă o siguranță extraordinară. Cel care ne cunoaște cel mai bine ne iubește cel mai mult. Una dintre cele mai mari temeri din relațiile interumane este aceea că dacă ceilalți ar cunoaște totul despre noi, ne-ar respinge. Cu Dumnezeu nu este așa, ci se întâmplă cum spunea odată un predicator: „Când ne vedem pe noi înșine cel mai jos posibil, atunci Îl experimentăm pe Dumnezeu la cel mai înalt nivel“.

Am relatat povestea unui lider care a învățat din propria-i experiență adevărul exprimat de Oswald Chambers în următoarele cuvinte: „Un punct forte nepăzit este o slăbiciune îndoită“. Crezând că este bine și în siguranță, liderul și-a neglijat nevoia de a fi vigilent și a căzut într-un domeniu în care se credea de neînvinc. Acolo unde știm că suntem slabi, tindem să punem gardieni, dar unde credem că suntem puternici, luăm de bună siguranța noastră. Oare este posibil ca noi, protestanții evanghelici, care punem mare accent pe doctrina justificării prin credință și pe neprihănirea lui Cristos pe care o primim tot prin credință, să fi eșuat în a ne păzi puterea noastră cea mai mare: faptul că avem neprihănirea lui Cristos și nu a noastră? Oare am căzut pradă păcatului religios subtil și, totuși, atotcuprinzător al neprihănirii proprii? Eu cred că da. Uneori neprihănirea proprie poartă masca neprihănirii extreme.

În ziua de Rusalii, în Biserica Penticostală din Săcele, județul Brașov, păstorită de fratele Daniel Mureșan (centru), secretarul Comunității Regionale Brașov, a avut loc botezul în apă a 12 tineri. Botezul a fost oficiat de presbiterii Florea Chiorean și Ion Gog.

